

ת"פ 41598/07/14 - מדינת ישראל נגד מגיד חג'אזי

בית משפט השלום בעכו

30 נובמבר 2017

ת"פ 41598-07-14 מדינת ישראל נ' חג'אזי
בפני כב' השופט משה אלטר (שופט עמית)
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
מגיד חג'אזי

החלטה

(1) בתיק שבפניי הועמד הנאשם, עו"ד במקצועו, לדין באשמה כי עבר מספר עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977), מספר עבירות של שימוש במסמך מזויף (עבירה לפי סעיף 420 לחוק העונשין) ועבירה אחת של נסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיף 415 סיפא + 25 לחוק העונשין).

בעקבות כפירת הנאשם במיוחס לו הביאו הצדדים את עדיהם ואת שאר ראיותיהם.

ביום 24/7/17 ניתנה הכרעת הדין, לפיה זוכה הנאשם, מחמת הספק, מביצוע העבירות לפי סעיפים 415 סיפא + 25 ו- 420 לחוק העונשין והורשע בביצוע עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, הכל כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין, והתיק נקבע ליום 2/10/17, לטיעונים לעונש.

(2) בעוברי על הכרעת הדין, לקראת ישיבת הטיעונים לעונש, נוכחתי לדעת כי נפלה טעות בציון העבירה בה הרשעתי את הנאשם. משזיכתי את הנאשם, מחמת הספק, מביצוע העבירה של שימוש במסמך מזויף, לא ניתן היה להרשיעו בביצוע עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שכן העבירה של קבלת דבר במרמה כוללת קבלת דבר (לרבות כסף) מאחר, בהתבסס על טענת עובדה שאינה אמת, כאשר המקבל יודע שהעובדה איננה אמת.

בפתח ישיבת יום 2/10/17 הודעתי לצדדים על הטעות שנפלה בהכרעת הדין ועל כוונתי לתקן את הטעות ולהרשיע את הנאשם, על סמך העובדות שהוכחו, כפי שפורטו בהכרעת הדין, בביצוע עבירה של גניבה בידי מורשה (עבירה לפי סעיף 393(3) לחוק העונשין) ונתתי לצדדים אפשרות לטעון בעניין זה.

לבקשת הצדדים נדחה הדיון, כדי לאפשר להם להכין את טיעוניהם ואלה נטענו בישיבת יום 22/10/17.

(3) שתיים הן השאלות הטעונות הכרעה:

א. האם מוסמך ביהמ"ש, בשלב הזה, לתקן את הכרעת הדין.

עמוד 1

ב. האם ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה לפי סעיף 393(3) לחוק העונשין, עבירה שכלל לא יוחסה לו בכתב האישום.

אדון, להלן, בכל אחת מהשאלות הנ"ל בנפרד, לפי סדרן.

(4) כפי שנפסק על ידי בית המשפט העליון בע"פ. 4190/13, עידו סמואל נ' מדינת ישראל (מפי כב' השופטת דפנה ברק - ארז) "... בית המשפט מוסמך לתקן טעות שנפלה בהכרעת דינו כל עוד לא ניתן גזר הדין" (סעיף 107 סייפא לפסק הדין) ואין חולקין כי זה המצב בתיק שבפניי, בו ניתנה הכרעת הדין, אולם טרם נגזר דינו של הנאשם.

אינני מקבל את טענת הסניגור לפיה תיקון הכרעת הדין אפשרית, אם בכלל, רק באותם מקרים בהם התיקון הוא לטובת הנאשם. שותף אני, בעניין זה, עם כל הכבוד, לדעתה של כב' השופטת דפנה ברק-ארז, כפי שהובעה בסעיף 115 לפסה"ד בע"פ 4190/13 הנ"ל.

לטעמי, לא רק שיש לי סמכות טבועה לתקן את הטעות, שהתגלתה לי סמוך לפני ישיבת הטיעונים לעונש - וראוי לזכור כי לא מדובר בטעות בעובדות אותן קבעתי בהכרעת הדין, אלא בטעות ברורה וגלויה בהוראת החיקוק בה הורשע הנאשם בהתבסס על העובדות אותן קבעתי - אלא שחובה עליי לתקן טעות זו. כלום יעלה על הדעת כי אשמע טיעונים לעונש ואגזור את דינו של הנאשם בגין ביצוע עבירה שאני משוכנע כי, לאור העובדות אותן קבעתי בהכרעת הדין, לא ניתן היה להרשיעו בביצועה?

אגב, אף כי אינני בטוח שהדבר רלבנטי לצורך ההכרעה בשאלת הסמכות לתקן את הכרעת הדין בשלב זה, ברצוני לציין כי בניגוד לנטען בסעיף 14 ל"תגובת הנאשם" בכתב, שהוגשה בישיבת יום 22/10/17, הכרעת הדין מיום 24/7/17 טרם נחתמה (חתימה דיגיטלית). הדבר התגלה לי באקראי, בעוברי על הכרעת הדין עובר לישיבת יום 2/10/17. אי חתימה על פרוטוקול/הכרעת הדין/פסק הדין וכו', אינה מונעת את האפשרות להדפיסם ולמסור העתקים לצדדים, כפי שאירע במקרה זה.

אני קובע, איפוא, כי יש לי סמכות לתקן את הטעות שנפלה בהכרעת הדין, טעות שלגביה אין, חושבני, מחלוקת בין הצדדים.

(5) כאמור, הבעתי את דעתי, בישיבת יום 2/10/17, כי לאור העובדות שהוכחו, יש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של גניבה בידי מורשה.

המקרה שבפניי איננו בדיוק מקרה בו הרשעת הנאשם בעבירה לפי סעיף 383(3) לחוק העונשין הינה על פי עובדות שהוכחו אך לא נטענו בכתב האישום, שכן בכתב האישום נטען שהנאשם קיבל כספים (277,000 ₪) עבור עסקת מקרקעין, ומתשובת הנאשם, בכפירתו בכתב, שטען כי הרוכש "...לא הצליח לשלם ולא שילם בפועל ולו מקדמה בעבור הקרקע ולפיכך לא יצאה היוזמה למכור הקרקע אל הפועל" (סעיף 5 ל"כפירה המפורטת" שהגיש הנאשם), משתמעת הודאה בכך שהנאשם לא העביר את הכסף, שהוכח כי קיבל (סה"כ 55,000 ₪) למנוח או ליורשיו. היינו, מסירת הכסף לנאשם, עבור עסקת המקרקעין ואי העברתו למנוח או ליורשיו, אינן עובדות חדשות, שצצו פתאום במהלך הבאת הראיות,

אלא חלק מהעובדות שעליהן התנהל המשפט. אין ספק שניתנה לנאשם אפשרות להתגונן בפני עובדות אלה.

בהקשר זה אציין כי לא נעלמה ממני טענת הסניגור (בעמ' 209 לפרוטוקול, שורות 4 - 12) לפיה אילו ידעה ההגנה כי יש סיכון שיוחס לנאשם ביצוע עבירה של גניבה בידי מורשה "... היינו מלמדים את ביהמ"ש שבסופו של יום גם אם נתקבל תקבול כלשהו (ביהמ"ש קבע שנתקבלו ₪ 55,000) הוחזרו יותר מ- 55,000 ₪ לקונה..." , יותר מתמוהה, לאור העובדה כי גרסת הנאשם היתה, לאורך כל הדרך, כי הוא לא קיבל אפילו אגורה אחת על חשבון עסקת המקרקעין. בכל מקרה, גם אם היה הנאשם מוכיח שהחזיר כספים, שלטענתו כלל לא קיבל, לאחר שנתפס בקלקלתו, לא היה בכך כדי להביא לזיכוי מהעבירה של גניבה בידי מורשה, שכן לצורך הרשעה בעבירה זו אין צורך להוכיח כוונה "... לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע", כלשון סעיף 383 (א)(1) לחוק העונשין.

בטיעוני בעל פה, בשיבת יום 22/10/17, הזכיר הסניגור כי הנאשם זוכה מביצוע העבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות מחמת הספק, מבלי שקבעתי כי אני מקבל את טענת הנאשם כי היה מורשה לבצע את עסקת המקרקעין וטען כי "רחוקה מאוד מאוד הדרך בין זיכוי מחמת הספק לבין לקבוע שהנאשם היה מורשה" (ע' 208 לפרוטוקול, שורות 22-27). מסכים אני שאין בהכרעת הדין קביעה שהנאשם היה "מורשה" מטעם המנוח לבצע את עסקת המקרקעין ולקבל כספים בשמו, אולם אין בכך כדי לשנות, שכן הוא קיבל את הכסף ממוסא שאהין על חשבון עסקת המקרקעין והיה אמור להעבירו ליורשי המנוח ואין חולקין שהוא לא עשה כן. בנסיבות המקרה הוא פעל כ"מורשה" של מוסא שאהין ולא של המנוח או יורשיו.

בסעיפים 53 ו- 54 ל"תגובת הנאשם" בכתב, נטען על ידי הסניגור כי "... בית המשפט עצמו קובע כי נושא זה של העלמת הכספים מיורשי המנוח - היינו - חליפי המורשה ואלה שנכנסו בנעליו, כלל לא הוכח...". עם כל הכבוד לסניגור, אין בהכרעת הדין קביעה כאמור. כל שקבעתי בסעיף ו' 2, פסקה שניה, להכרעת הדין, התייחס אך ורק לשימוש שעשה הנאשם ביפוי הכח, שהוכתרו בכותרת "יפוי כח בלתי חוזר" ולא לעובדה, שהוכחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם קיבל על חשבון העסקה סך של 55,000 ₪, שאין חולקין כי לא הועבר על ידו ליורשי המנוח.

הנה כי כן, מאחר שקבעתי כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם קיבל סך של 55,000 ₪ על חשבון עסקת המקרקעין, ואין חולקין כי הוא לא העביר כסף זה ליורשי המנוח, שהיה הבעלים של המקרקעין והזכאי, לכאורה, לקבל את התמורה ממכירת המקרקעין - שכן, כאמור, יש בעניין זה הודאה משתמעת של הנאשם, שכאמור הכחיש כי קיבל ולו אגורה אחת - ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה לפי סעיף 393(3) לחוק העונשין.

(6)

סיכומי של דבר, אני מורה על תיקון הכרעת הדין, באופן שהרשעתו של הנאשם תהיה בעבירה לפי סעיף 393(3) לחוק העונשין, במקום בעבירה לפי סעיף 415 סייפא לחוק העונשין.

אין צריך לומר, כי למרות ההרשעה בעבירה שהעונש המירבי בגינה עולה על העונש המירבי הקבוע לכל אחת מהעבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום, לא יוטל על הנאשם עונש חמור מזה שניתן היה

להטיל עליו אילו הורשע באחת העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשע"ח, 30 נובמבר 2017, והוקראה במעמד הצדדים.

למזכירות: מאחר שהצדדים לא קיבלו לידיהם עותק מההחלטה, יש לשלוח להם ההחלטה.

הוקלד על ידי תקוה